DE LA PIU LA Ggolf

Pavel Tomiță, antrenor de golf (singurul din România), „cea mai remarcabilă personalitate a Cupei Mondiale" ne face confesiuni

Frunzărind, cu mai bine de un an în urmă, revistele și ziarele care sosesc, în maldăre, la redacție, de prin mai toate părțile lumii, mi-a atras atenția un articol al englezului Tom Scott sub titlul, senzațional pentru orice român care l-ar fi văzut, deoarece era vorba tocmai despre un compatriot: **„Paul Tomiță — cea mai remarcabilă personalitate a Cupei Mondiale!"** (la golf n.n.).

În modul cel mai direct, tipic pentru unii confrați din lumea anglo-saxonă, autorul își începea astfel reportajul: **„Cupa mondială, sau cum i se spune în mod obișnuit „Cupa Canada", a scos la iveală unele personalități dar, desigur, nici una depășind-o pe aceea, cu totul remarcabilă, a românului Paul Tomiță. În dimineața celei de a 2-a zile a concursului de la Olgiata (Italia, la 30 km de Roma n.n.) el intră în biroul de presă și, scoțindu-și din gură pipa, anunță, în mod dezinvolt, într-o engleză impecabilă: «Eu sînt Paul Tomiță, din România. Îmi pare rău că am întîrziat». Biroul de presă nu era locul cel mai liniștit pe care l-am cunoscut dar, atunci, aș fi putut auzi un ac căzînd, iar toți cei prezenți s-au întors spre cel care vorbise văzînd un bărbat solid, de vîrstă mijlocie, în pantaloni de flanel cenușiu, jachetă verde, cu șapcă de golf de tip american pe cap și încălțat cu pantofi de golf."**

Această descriere, desigur sumară dar capabilă să suscite interesul oricui, m-a determinat să încerc a-l cunoaște pe Pavel Tomiță, despre care același Tom Scott scria mai departe, uimindu-mă: „... românul a început jocul cu pipa încă în gură. «Nu am mai văzut pe nimeni făcînd acest lucru, de la Ted Ray încoace» a exclamat Fred. Și lovitura sa nu se deosebea aproape de loc de cea a celebrului Ted Ray".

Și n-aveam să regret, cu toate că lipsa de informații și de cunoștințe în materie de golf mă împiedicau să pot aprecia finețea sau precizia loviturii minusculei mingi cu severa, dar nu lipsita de grație, crosă mînuită de Pavel Tomiță.

Am putut, astfel, cunoaște nu numai un om echilibrat și cald, înțelept fără ostentație, simplu, dar stilat în maniere și autentic ca și colțul de frumusețe naturală românească pe care-l parcurgeam împreună, în urmărirea mingii albe trimisă undeva, peste copacii bătrîni, peste cutele de sol mocome, între care se culcușeră tufe de coacăze și aluni, peste ochiul de apă al lacului Herăstrău, la Country Club.

Pașii ne purtau mereu înainte, iar vorbele mereu înapoi, deoarece Pavel Tomiță, nedespărțit de pipa sa, devenită legendară și fumegînd ca un coș de fabrică, își amintea...

Își amintea de copilul în vîrstă de 14 ani, trăind în comuna Pianul de Sus, de lîngă Sebeș Alba, copilul pe care fratele său mai mare îl ducea la București cu gîndul de a-l face ajutorul antrenorului francez Lamaison, de la Country Club. Ce legătură putea fi între fiul țăranului Ion Tomiță și distinsul sport al crosei, necunoscut publicului românesc, nu putea ști nimeni și cu atît mai puțin copilul de-atunci, care își urma, cu respect, fratele în capitala țării. Cu toate acestea, în anii următori, în care Pavel devine asistentul profesorului englez Baker, se dovedește că hoinăritul de pe meleagurile natale avea să facă legătura de structură între ceea ce exista înnăscut în copilandrul nostru și ceea ce constituie mediul specific jocului denumit golf.

Tomiță deprinde tainele sportului fără ca cineva să-l fi pregătit pentru așa ceva, pe cele ale unei limbi noi pentru el, rigorile unor regulamente care conservau tradiția unui joc ciudat de aristocrație și de țărănesc, totodată. Ne gîndim și evocăm țurca și oina, pe care Pavel le cunoscuse în satul natal, iar el îmi relatează ceva despre „piu", un joc specific ardelenesc, în care mingea, confecționată din lemn, este disputată de 5—6 copii ce încearcă s-o prindă din zbor; cel care reușește cîștigă dreptul s-o arunce apoi, încercînd să te lovească cu ea. Cunoscînd nu numai dificultățile de asimilare a golfului și — probabil la fel de bine — predilecția pentru joacă și hoinăreală a copiilor, antrenorii de golf îi primesc doar pe cei care au împlinit vîrsta de 14 ani. Pavel era tocmai la limita admisă dar, pentru a progresa și a-i dezminți pe consătenii săi care-l considerară un nerod, el muncea nu numai ziua ci uneori pînă noaptea tîrziu, iar alteori zăbovea, lungi ore, în tovărășia volumelor proprii bibliotecii golfului, adevărate Biblii și ca număr de pagini și ca dogme. „Cartea golfului", de pildă, se editează cu regularitate din 1900, dar sportul căruia i se consacră se practică de prin 1457, așa încît copilul din Pianul de Sus are un vast teren pentru incursiunile sale nocturne într-o istorie care i se revelează doar lui, cel ce avea să devină, din 1937, în urma examenului de la Londra, primul și singurul antrenor de golf din România!

Acum, după 40 de ani de profesiune, Pavel Tomiță privește retrospectiv bogata sa carieră, lipsită de satisfacțiile proprii unei vieți cu adevărat sportive (el neavînd prilejuri prea numeroase de a se alinia la startul unor mari competiții care, desigur, l-ar fi consacrat), înnobilată însă de perseverența sa lucidă, statornică, de miile de elevi pe care i-a inițiat și pregătit, de plăcerea rafinată de a fi trăit momente unice în compania unor oameni de mare valoare, printre care Nicolae Titulescu, Dr. Petru Groza și numeroși diplomați din peste 37 de țări, acreditați la București în ultimele patru decenii!

Antrenorul-profesor, care astăzi vorbește, pe lîngă limba maternă, alte trei străine, este un animator perpetuu și neobosit al golfului, pe care l-a păstorit atîția ani și pe care-l vede, în sfîrșit, renăscînd acum, cînd încă două terenuri (la Poiana Țapului și Brașov) sînt în curs de amenajare. Ca englezul Baker, pe vremuri, el își are azi un tînăr succesor, dintr-un sat mai apropiat, din Băneasa vecină Capitalei, pe Dumitru Munteanu, care-l ascultă cu evlavie laică și îi urmează poveștile. Tomiță Pavel, omul acesta mic de statură, cu ochi atît de mari încît par mereu mirați, știe să fie un imbatabil avocat al sportului cu care și-a însoțit viața, al virtuților jocului, invocate de el: plina natură, posibilitatea de a fi jucat din copilărie pînă după 80 de ani, atît de bărbați cît și de femei, joc de permanentă mișcare (un traseu de partidă măsoară cca 7 km), precizia care se cere cît și atracția reprezentată de mingе, educarea voinței, posibilitățile de adaptare a golfului la temperamentul propriu fiecărui practicant al său, pot convinge pe oricine cel puțin de utilitatea jocului acesta.

Pavel Tomiță este însă, în același timp, o veritabilă agenție de știri, privind golful. De la el poți afla că în Cehoslovacia va avea loc campionatul mondial al amatorilor, că în Polonia și Iugoslavia s-au înființat noi terenuri, că la Roma au participat 360 de profesori din 32 de țări la nu mai știu ce întrecere, că terenul de la St. Annes Old Linkes are 18 găuri (în care trebuie introdusă mingea) și că tribunele pot cuprinde 30 000 de spectatori, fiind construite din 50 în 50 m, în dreptul găurilor, că intrarea la o partidă de golf a costat 10 dolari și că televiziunea engleză a programat, de-a lungul a 12 zile consecutiv, transmisii de la un concurs și alte multe vești din Indonezia sau Australia, toate privind exclusiv golful.

Dar cel mai bine îl poți cunoaște pe Pavel Tomiță cînd gîndul i se întoarce în satul natal, acolo unde și-a construit o căsuță (cumpărată de la vîrsta de 19 ani), pe gustul lui, în care se odihnește în concedii și în care se va retrage cîndva, cînd va îmbătrîni cu adevărat, dacă bine-înțeles — se poate îmbătrîni atît de grav încît să fii nevoit să abandonezi sportul tuturor vîrstelor, golful...

EMDEC

Conținut și formă

Problema raportului dintre conținut și formă în comportamentul uman stă în centrul tuturor sistemelor și proceselor de educație. Întreaga noastră concepție despre om și viață este o consecință firească a cunoștințelor și experiențelor acumulate în timp, din prima copilărie și cele dintîi lecții școlare, pînă la învățămîntul superior și educația ce ne-o facem singuri, în contact cu lumea în care trăim. Oricare dintre noi s-a aflat într-o dilemă, pe care a rezolvat-o numai prin bogăția *conținutului* său moral, a culturii sale. Iar cultura aceasta nu este nicidecum o acumulare doar de date și elemente speciale, necesare bunului profesionist în domeniul activității sale, ci și dinamica interioară a personalității, unghiului ei de a privi universul, pe semenii săi și reacțiile lor.

Cultura e, cum s-a spus cu aspect de paradox, fără să fie cîtuși de puțin așa ceva, „ceea ce ți-a rămas după ce ai uitat toate cîte ai învățat"! Aici se ivește întrebarea: cum să ne folosim timpul liber? Chiar dacă el se împuținează în aglomerările moderne de peste tot, rămîne oricînd destul dintr-însul pentru a adăuga, zilnic aproape, cîte un drum la creșterea personalității și a conștiinței ființei omenești.

Prin sporirea și intensificarea mijloacelor de comunicare, produsele culturii și informațiile asupra lor ne sînt transportate cu regularitate la domiciliu și la locul de muncă: ziar, radio, disc, televizor, bibliotecă, toate sînt în casa

fiecărula; trebuie doar să întinzi mîna, și ai o lume întreagă la cheremul fanteziei și al dispozițiilor tale schimbătoare. Secretul este însă să nu te mulțumești cu ceea ce ai, să nu te pasivizezi în receptarea a ceea ce ți se oferă prin tehnicile moderne de difuzare a culturii, ci să încerci a-ți educa spiritul critic, spre a învăța să optezi, să găsești tot ce ți se potrivește și de care ai mai mare nevoie la vîrste diferite. În raportul dintre conținut și formă, de care vorbeam, capacitatea de opțiune individuală are cea mai mare importanță.

Sînt oameni, adesea chiar în rîndul sportivilor, pentru care conținutul este indiferent, deoarece își cheltuiesc întreaga energie pentru realizarea unei forme (și competiționale, firește!) optime. Ei se miră, după un timp, că eforturile lor nu au dus la rezultatele scontate, fără să-și dea seama că pricina acestei nerealizări parțiale sau totale este carența conținutului spiritual al individului. Zicala folclorică „Mai mult cu mintea, decît cu puterea", ilustrează străvechea convingere în forța supremă a spiritului, care ne indică fără greș drumurile cele mai adecvate de folosire a mijloacelor la dispoziția noastră.

Timpul liber al omului de azi, mai ales tînăr, trebuie utilizat, pe lîngă mișcarea sistematică oferită de variatele sporturi, pentru lectură, audiții muzicale, frecventarea de spectacole, muzee și expoziții, conversațiile de nivel în cercuri intime, deoarece ele dilată conținutul de cultură și alimentează elanul sufletesc, liniile de lungă durată ale comportamentului nostru. Acumulările de cultură se fac numai treptat, aproape imperceptibil și în durate infinite — simple. Ele sînt mîndria cea mai mare a oricărui om complet și complex.

Pînă și a sportivilor moderni!

George SBARCEA

UN CAMPION DE BOX LA „REGINA COELI"

Tiberio Mitri a schimbat centura cu cătușele • Drogul, leac pentru... teama de viață! • O meserie neadecvată, acceptată volens-nolens

Tiberio Mitri, ex-campion european de box, a fost arestat, după cum se știe, pentru deținere de stupefiante. Este o poveste ce pare extrasă dintr-un film despre acea „dolce vita" romană: Mitri cunoaște într-un local de noapte o tînără franceză, o invită în apartamentul său și-i oferă o țigară drogată. Fata nu dă nici un semn de tulburare. Numai că, la un moment dat dă buzna în apartament o prietenă a lui Tiberio, pe nume Cinzia, îi face o scenă de gelozie și se năpustește asupra „uzurpatoarei". Cele două se păruiesc, iar Mitri intervine și le potolește în stilul său, împărțindu-le imparțial pumni necruțători. Franțuzoaica ajunge astfel la spital unde povestește „noaptea aventuroasă", vorbind și de țigara drogată. Astfel, o echipă de la secția stupefiante a poliției din Roma face percheziție în apartamentul lui Mitri, găsește „corpul delict" și fostul campion este trimis la închisoarea Regina Coeli.

Nu pentru prima oară! A mai fost arestat și în 1967 pentru șantajarea și maltratarea unei bogătașe americane, Helen Davis, cu care a întreținut relații mulți ani după despărțirea de soție, Fulvia Franco. Cu acel prilej, cînd Tiberio Mitri a fost descris în cătușe în loc de echipamentul obișnuit, se vorbea deja despre fatala precipitare a lui pe o „cale apusă" pe care ar fi pornit de mult. Acum această ipoteză a fost confirmată.

Primul incident putea fi doar de natură sentimentală, îngroșat puțin de o femeie minată de setea răzbunării. Acesta din urmă plasează însă pe fostul campion în lumea aceea a „paradisurilor artificiale" în care au sfîrșit atîția dintre colegii săi. De obicei se începe cu „bomboanele" pentru a face față loviturilor pe care nu ai curajul să le înfrunți, apoi se continuă cu folosirea acelui „ceva" ce te face să uiți succesul și norocul care te-au părăsit în seara cînd picioarele au devenit neputincioase ca niște cîrpe și ringul înconjurat de mulțime și înundat de lumină a apărut ca o colivie înspăimîntătoare, cu adversarul care îți bombardează coastele și cu respirația care ți se oprește spasmodic în gît.

Tiberio Mitri este personajul clasic care nu a știut să reziste succesului și marii încordări a unei meserii care mergea bine pentru el fiindcă avea explozie și mușchi, dar care nu se potrivea personalității sale. Mitri a eschivat întotdeauna loviturile puternice. Avea față de ele o teamă atroce, de care se rușina, dar continua să meargă înainte fiindcă nu știa să facă altceva.

Născut la Triest în 1926, la vîrsta de 9 ani a ajuns într-un orfelinat, deoarece tatăl îi murise iar mama nu reușea să-i întrețină pe el și pe fratele lui. După puțin timp a ieșit de aici, a intrat în școală, unde nu a obținut rezultate satisfăcătoare. La 15 ani a urcat pentru prima oară în ring, ca amator. Pentru o vreme a făcut deseori cunoștință cu podeaua, apoi a început să înregistreze victorie după victorie și în 1946 a trecut la profesionism. Un an mai tîrziu obține 17 victorii în 19 meciuri susținute și începe să se afirme ca mare speranță a boxului italian. În 1949 îl învinge pe Delanoit și cucerește titlul european la categoria mijlocie. Deacum este un idol, iar tifosi înnebunesc după el. Acum cunoaște pe Fulvia Franco, o brunetă frumoasă, triestină ca și el, care, cu un an înainte, fusese aleasă miss Italia.

În 1950 se căsătoresc. Este un moment de răscruce în viața unui băiat normal, care devine eroul unor glume de prost gust. Mulți spun că „miss" l-ar fi luat în căsătorie numai pentru faima sa, alții susțin că fusese, într-adevăr, îndrăgostită de el. Cert este că pentru Mitri au început zilele negre. Neînțelegerile cu soția n-au întîrziat să se ivească. Chiar și cariera sa sportivă a avut de suferit. Mitri a încercat să ajungă la titlul mondial, dar a pierdut la puncte în fața lui Jack La Motta. De-atunci nu mai este el însuși. Urcă în continuare în ring, cîștigă, dar chinuit. În străinătate este luat în derîdere ca soț al fostei „miss Italia". În 1954 se desparte de Fulvia Franco, cu toate că în 1951 îi născuse un copil, Alex. Cu puțin înainte deschisese un bar la Roma în strada Arenula. Astfel, a început să graviteze în „lumea nocturnă". Este încă frumos și, astfel, o farmecă pe Helen Davis.

Tiberio Mitri încadrat de polițiști

Între timp, pătrunde în cinema, interpretînd roluri secundare în filme de aventuri sau făcînd pe manechinul. Opt ani de zile nu și-a văzut fiul dar îl va întîlni cu ocazia unui accident în care Alex și-a rupt un braț. Vorbind despre acest moment, Fulvia spunea: „Au devenit îndată simpatici unul altuia".

O situație ireală, una dintre atîtea altele în viața acestui om, care, încă din vremea cînd boxa, trăia cu teama că va sfîrși „sonat", ca mulți alții. **„Cînd te întorci de la un meci dur — spusese odată — simți, zile în șir, un vid și vijîieli în cap și ești cuprins, uneori, de amnezie. Este ceva teribil. Totdeauna mă mistuia gîndul că aș putea deveni un ramolit mintal".**

Ca să ajungi boxer trebuie să fii o „mașină de pumni" și Mitri nu era. Îl chinuiau incertitudinea, îndoiala, îngrijorarea. Sub fizicul său de superman se ascundeau o teamă obsedantă și un echilibru instabil.

Se spune că în fiecare zi o bătea pe Helen Davis, în perioada relațiilor cu ea. Și nu era vorba de niște palme oarecare, ci de upercuturi dure și chiar adevărate și brutale reprize de karate.

Acum trei ani Davis l-a părăsit, s-a întors în Texas la bogații săi părinți, iar el a alunecat încet-încet într-o lume și mai declasată și mai nevrotică. **Drogul a devenit, astfel, ultimul remediu împotriva fricii care l-a subjugat. Nu era teama de ring, ci teama de viață.**

(După „AMICA")

TREI BĂIEȚI VISĂTORI...

Trei băieți visători au scris ziarului și ziarul le-a publicat scrisoarea. De fapt, ce vor ei? Un lucru cum nu se poate mai simplu: să facă automobilism sportiv cu mașina împrumutată de la un unchi, de la un frate mai mare sau de la părinți. Adică nici chiar atît, ci mult mai puțin: ei doresc să participe la un singur concurs, pentru a-și testa aptitudinile și apoi, dacă au într-adevăr aptitudini, vor vedea ce au de făcut... Dar — amare visuri — o mulțime de formalități, de condiții obligatorii le barează calea.

Situația aceasta ne-a dus cu gîndul la o adunare de acum trei-patru săptămîni, convocată de Comisia națională sportivă auto. Atunci, discuțiile nu prea s-au încurcat în amabilități, și, la un moment dat, unul dintre participanți a pus întrebarea: „Ce s-a făcut pînă în prezent pentru atragerea în activitatea competițională a tinerilor automobiliști?"

Răspunsul, venit din partea clubului de specialitate, a fost vag, pentru că, sincer vorbind, nu prea s-a făcut mare lucru. Evident, nu vom da acestei situații proporții de tragedie. Clubul este încă tînăr (la 8 aprilie a împlinit trei ani de la înființare) și el a avut multe alte chestiuni de rezolvat. Dar de acum înainte? Tinerii contaminați de pasiunea volanului sportiv vor îndrumări și sprijin, conștienți că li se cuvine acest fapt. Ei sînt visători, dar nu utopici. Ei nu pretind bolizi de 300 de kilometri pe oră. Ei vor doar atît: să participe la un modest concurs de îndeminare, la un raliu ușor, la o probă de circuit rezervată începătorilor.

Ni se servește banalul argument că peste tot în lume se percep taxe de la cei ce se aliniază într-un concurs de automobilism. Dar de ce să imităm — din snobism, din comoditate sau din lipsă de imaginație — uzanțele altor meleaguri, cînd propria noastră realitate ne impune alte metode? Un tînăr de la noi vede că tovarășul său de atelier sau colegul de clasă merge la stadion, la startul într-un concurs și pentru aceasta nimeni nu-i cere nici un ban. Și atunci își zice: „De ce eu, care vreau să conduc mașina proprie, într-o banală întrecere de slalom, trebuie să plătesc?"

Întrebarea este atît de logică și de firească, încît nu se poate să nu ne pună pe gînduri. Oare n-am putea înființa, pe lîngă unele din cluburile și asociațiile noastre sportive, secții de automobilism care să se ocupe de tinerii piloți, înlesnindu-le participarea gratuită la concursurile destinate numai lor? Sau de ce n-am putea elabora un regulament, prin care concurenții sub vîrsta de 22 ani (să zicem) să beneficieze de anumite scutiri de taxe la unele întreceri din calendarul oficial?

La adunarea de care am amintit, un vorbitor a lansat ideea unei „Cupe Dacia", destinată începătorilor și dotată cu premii stimulatoare, în genul tradiționalelor întreceri din străinătate numite „Volan Shell" sau „La Coupe Gordini". Am ascultat cu interes această propunere și ne gîndeam că iată, de astă dată, găsisem forma unei imitații care ne avantajează.

De ce oare nu se supun aprobării acele documente despre care am mai scris, menite să introducă și în automobilism regimul clasificărilor sportive? Dacă acceptăm noțiunea de automobilism sportiv, atunci de ce nu s-ar legifera acest lucru, cu toate consecințele favorabile care decurg de aici și de care ar beneficia și tinerii?

Se vorbește de multă vreme despre un curs de conducere sportivă, rezervat în primul rînd debutanților în automobilismul competițional. Dar deschiderea acestui curs întîrzie. Este atît de greu de realizat? Nu credem. Un simplu aranjament cu ministerul de resort ar putea face ca acest curs să înceapă chiar mîine la o școală de șoferi. Se vorbește de multă vreme despre karting și, în principiu, toată lumea se declară de acord cu marea utilitate a acestei îndeletniciri, pentru introducerea tineretului în lumea tehnicii și pentru pregătirea inițială a viitorilorași ai volanului.

Trei băieți visători au scris ziarului, făcînd ca prin cordelul lor să vorbească mulți alții. Ei nu doresc nici bilete dus-întors pentru Marea Furtunilor, nici vreo vînătoare în junglă, nici înconjurul Pămîntului în balon. Pretențiile lor sînt de o modestie și de un firesc dezarmant. Pur și simplu, vor să participe la un concurs de automobilism pentru a-și încerca șansele.

Cum putem să-i ajutăm?

Dumitru LAZĂR

JAPONEZII LA „EUROPENE"

Prezent la marile evenimente din lumea tenisului de masă, cunoscutul specialist japonez și producător de palete Hikosuke Tamasu a asistat și la europenele de la Moscova. În semn de prețuire pentru sportivii români, dînsul ne-a oferit această fotografie care îl înfățișează în compania campionilor mondiali Nobuhiko Hasegawa (la dublu mixt, alături de Yasuko Konno) și Shigeo Ito (simplu bărbați) — în dreapta.

For Journal Sportul
Bucharest Rumania

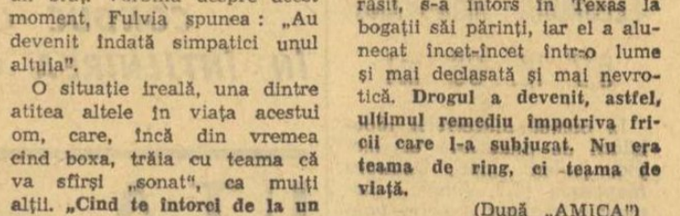

RĂSPUNDE Ion Poștaru

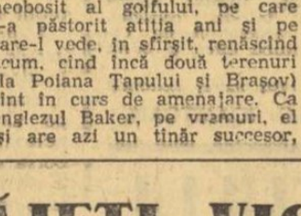

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. Am transmis scrisoarea și am reținut epigrama:

Echipei reprezentative de fotbal, care a reușit în deplasare să termine la egalitate cu Anglia și R. F. a Germaniei, campioana și respectiv vice-campioana mondială:

Egali la Londra. Nevisat!
Egali la Stuttgart. Minunat!
Am mai avea un singur dor:
Aurul și-argintul lor!

TRAIAN GALEA, CURTICI. „Echipa etapei" este întocmită în baza notelor acordate de către cronicarii noștri. În cazul mai multor jucători cu aceeași notă, este preferat fotbalistul care a obținut nota respectivă în condițiile unui joc în deplasare sau ale unei partide susținute cu un adversar mai puternic. Faptul că Suciu (Steaua) a fost... selecționat în „echipa etapei" din 6 aprilie, în timp ce acest drept i-ar fi avut Catona, portarul Crișului, care obținuse nota 8, reprezintă o scăpare din vedere (pentru care ne cerem scuze!), și nicidecum un act deliberat, de avantajare a jucătorilor bucureșteni, cum sînteți dispuși să credeți dv. Nu știm cum o fi cu celelalte echipe, dar, la alcătuirea „echipei săptămînii", vă asigur că nu se face nici un fel de favoritism!

MIHAI POPESCU, COMUNA CERNEVICA. 1. Pîrcălab nu mai era junior la data disputării Turneului U.E.F.A. 1962. 2. Cristian Topescu a practicat sportul de performanță — călăria — în cadrul clubului Steaua. Dacă transmisiunile lui nu v-au făcut să bănuiți acest lucru, înseamnă că totul este în regulă! 3. Debutul fotbalistic al lui Mircea Lucescu, căpitanul echipei naționale? La Școala sportivă nr. 2 — în 1961. În 1963 a fost legitimat la Dinamo București, de unde a trecut la Știința („Sportul Studențesc"). Apoi, a făcut drumul invers. Mai puțin, bineînțeles, Școala sportivă nr. 2! 4. „Pentru ca Turul României, la ciclism, să-și justifice pe deplin titulatura, ar fi bine să se studieze posibilitatea ca el să urmeze următorul traseu: București — Urziceni — Vadul Oii — Constanța — Tulcea — Brăila — Galați — Bîrlad — Iași — Botoșani — Suceava — Vatra Dornei — Dej — Cluj — Baia Mare — Satu Mare — Oradea — Arad — Timișoara — Lugoj — Caransebeș — Turnu Severin — Craiova — Pitești — Brașov — București. Sau un traseu asemănător, care să nu ignoreze nici o regiune a țării". Nici Turul Franței, cu cele 24 de etape ale sale, nu-și propune să „acopere" toate regiunile. Cu atît mai puțin poate face acest lucru o competiție rezervată amatorilor, cum este Turul României, care nu poate avea mai mult de 12 etape, cu o medie nu mai mare de 140 de kilometri. Se pare că nu sînteți în curent cu ultimele reglementări ale Federației internaționale de ciclism amator, în această privință. Oricum, dintre etapele propuse, una mă tentează și pe mine: cea în care ați inclus Vadul Oii. Aș avea grijă să cobor primul din bac, ca să obțin cuvenita bonificație!

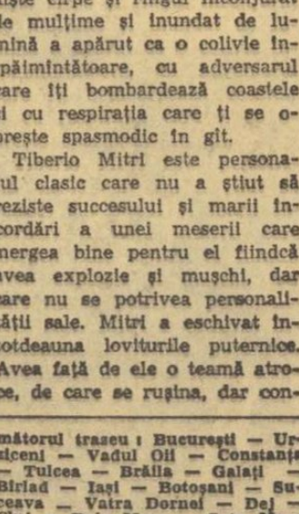

MIRCEA BARBANDEAL, HUNEDOARA. 1. Aveți memorie bună: în ediția 1966—1967 a Cupei campionilor europeni, la fotbal, Internazionale Milano s-a întîlnit cu Torpedo Moscova. Scorurile celor două meciuri 1—0 și 0—0. Calificată mai departe, deci: Internazionale. 2. „Am scris cîteva scrisori pe adresa clubului lui Pîrcălab și Dumitru Popescu, fără să primesc nici un răspuns. Citeam undeva că Beckenbauer răspunde la mii de scrisori. Sînt, oare, fotbaliștii noștri mai ocupați?" S-ar putea. Dar nu cu fotbalul!

IOAN MERDARIU, COMUNA BUCIUMENI. 8 dintre participantele la turneul final al campionatului mondial de fotbal, din 1966, stau acum pe tușă. Este vorba de: Portugalia, Franța, Argentina, R.P.D. Coreeană, Elveția, Ungaria, Spania și Chile. Alte 8 țări le-au luat locul în 1970: ROMÂNIA, Cehoslovacia, Suedia, Belgia, Maroc, Israel, Salvador și Peru.

Ilustrații: N. CLAUDIU

EUGEN MIHALACHE
Afiș atletism

ÎN LINII ȘI CULORI

O reîntîlnire cu un incorigibil îndrăgostit de sport, aflat în postură inedită de competitor pe tărîmul artei, ne-a făcut să meditățm din nou asupra impulsurilor proaspete ce se pot aduce, ca temă și expresie, acestui mesager al marilor evenimente sportive care este afișul. Prezentată recent în Sala Dalles, expoziția de grafică a profesorului Eugen Mihalache, lector la facultatea de desen a Universității din București, se situează tocmai pe această linie cu tendințe înnoitoare și în domeniul afișului sportiv. Reproducerea alăturată pledează suficient de elocvent — să sperăm — în acest sens. (rd. v.)